

László Noémi

MÁSKÉPP

I.

Sötétkék papucsok
a múzeumban. Sötétkék papucsok,
cipőre húztuk őket, úgy néztünk
táblaképeket, bár én a padlót néztem:
mi bújik két elem között, a résben.

A kő itt is pazar, több van,
mint otthon. Terhes vagyok.
Ez a gyerek megszületik,
nem tudom, hogy lesz,
valahogy megoldom.

Innen kell fölmenni
a havasokba. Ott esem majd
nagyot, bucskázom lefelé lát-
ványosan a hóülte nyeregben.

Nem tűnök el.
Valaki nem akar
elveszíteni engem.
Vendég vagyok füstszínű
gerendák alatt.

Ház is vagyok,
kilenc hónapig másvalaki háza,
akiről nem tudom: az érkezést
mennyre várja.

Néha sírok neki,
majd nevetek, és beszélek
hozzá sokat, mondom neki,

hogy várom, ezért vagyok még
a világon, mert érkeznie kell.

Egyéb nem érdekel.
Ezért maradtam akkor, ott meg.
Lesz rajtam is heg, mert
későn jött ez az egész.

Megszülni nem tudom,
csak ringatom magamban
tehetetlenül. Mint minden,
ez is másképp sikerül.

II.

Betonból öntött ház, kétezer
méteren. Gyér fűcsomók,
bőrszínűek. Kő és kavics,
hófoltok mindenütt.

A menedékházban sör, sífelszerelés,
vagy cigaretta, flekken és pocak,
aranyfog, kávé. Mert hétvégén
a hegy a nyárspolgáré.

Kőhajításnyira a jéghotel.
Ezért igen sokan jönnek
a hegyre fel. Kocsival,
aztán felvonóval.

Itt kanyarog a magashegyi út,
átfúrja a hegyet. Az ember
bemerészkedik, túloldalon
az alagút szájában integet

felhorzsolt állal, arccal, orral,
és büszkén néz, mert nem halt

meg megint, csak lecsúszott,
nyeregéből aljba, rongybaba.

Bucskázott sziklák, csonkkövek
között. Halál torkából megszökött.
Megúsztta. A behavazott tó
magához húzta.

Most már mehet. Nevelhet
gyermeket. A halálnak se
kell, ahogy sebes orral
figyel az alagútban,
és nevet.

Fényképez betonházat.
Félbehagyta valaki, és itt maradt,
 eget támasztani. Az üveg nélkül
bámuló ablaknyílásban fűcsomó,
a fal tövében tócsa.

A betonból kiáll a rozsdás
vasgerinc. Micsoda ronda
épület! Varázslatos. Egy
szokványos szöglete
sincs.

Áll egyedül, befejezetlenül,
beborul körülötte, kiderül.
Csak áll, semmi keresni-
valója fönt, a hegyen.

Kísértetiesen
hasonlít rád,
maradék
életem.